

aanzien van het „Rohkost“-dieet, dat volgens hem een verrassenden invloed heeft op stemming en gevoel van ziek zijn bij menigen ongeneeslijken zieke. Naar zijn meening werkt voedsel met een zuur-overschot deprimeerend, en met een basisch overschot opwekkend. Als men toch niets anders aan een zieke kan doen, waarom het dan niet geprobeerd?

H. PINKHOF.

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

VERWIJDERING DER PLACENTA.

Naar aanleiding van het artikel van dr. A. W. AUSEMS in dit *Tijdschrift* van 31 Augustus 1940 zij het mij vergund ernstig bezwaar te uiten tegen zijn zesde stelling, luidende: „deze doodzonde (namelijk na de „geboorte van het kind door wrijven en knijpen de baarmoeder gaan mishandelen“) geeft dikwijls aanleiding tot een „andere, namelijk de *onzalige* methode van CREDÉ, het gewelddadige leegknijpen van den uterus met een of beide handen“.

Begin 1887 had ik het groote voorrecht in Leipzig bij prof. CREDÉ te hospiteeren, die mij bij de demonstratie op de kraamzaal en in de verloskamer meermalen zijn groot leedwezen te kennen heeft gegeven, dat men zijn methode ter verwijdering van de placenta verkeerd heeft uitgelegd en begrepen. Steeds heeft hij er op gewezen, dat men, alvorens tot verwijdering over te gaan, moet wachten totdat de physiologische contractie post partum plaats had, en indien die uitbleef, door zeer voorzichtig wrijven die contractie opwekken. *Dan pas*, wanneer de uterus goed hard aanvoelt, brenge men vier vingers van de linker hand achter de baarmoeder en den duim aan den voorwand en drukke, niet te hard, in de richting van de vagina, terwijl de rechter hand de navelstreng bij zijn uitgaan controleert. *Nooit* perse men den weeken, niet gecontraheerden uterus uit; dit was CREDÉ's uitdrukkelijke waarschuwing.

In mijn langdurige verloskundige practijk heb ik mij daaraan steeds gehouden, met succes.

Amsterdam, 7 September 1940.

J. DE HARTOGH.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

DUITSCHLAND. — **De lijkverbranding.** In *Zeitschr. f. ärztl. Fortbildung* van 1 September geeft dr. SCHLÄGER een overzicht van de bepalingen der wet van 15 Mei 1934, waarbij voor Duitschland de lijkverbranding wordt geregeld. Voor de verbranding moet toestemming van de politie worden gevraagd, ten minste 24 uren vóór het tijdstip, voor de handeling bepaald, opdat zal kunnen worden onderzocht, of misschien sporen van een misdad erdoor zouden kunnen worden uitgewischt. Een geneeskundig ambtenaar moet den doodschouw verrichten. Is de doodsoorzaak hierdoor niet duidelijk vast te stellen, dan moet de doodschouwer den arts van den overledene ernaar vragen, en geeft ook dit geen zekerheid, dan moet *lijkopening* geschieden. Had de geneeskundige ambtenaar den overledene zelf behandeld, *dan moet een ander als lijkschouwer optreden*. In ziekenhuizen wordt dit aan de prosectoren opgedragen. Wenscht de familie de lijkopening niet, dan wordt de verbranding niet toegestaan. Wordt een misdrijf vermoed, dan kan de Justitie lijkopening gelasten; hiertegen staat geen beroep open.

Voor in het buitenland overleden personen wordt geval voor geval uitgemaakt, of men zich zal kunnen tevreden stellen met de daàr verkregen verklaringen. Had de overledene een beschikking getroffen over het *al* of *niet* verbranden van zijn overschot, dan moet de familie zich daarnaar gedragen. Bestaat zulk een